

„In Bog mu daj svoj blagoslov!“ vzklikne Capodistrija.

„Bog ga mu morda da!“ se oglasi Metternich ironično, „a Rusija in Avstrija ga mu ne dasta! Ni li tako, ljubi Nesselrode?“

Nesselrode: „Njega veličanstvo je že ukazalo, da se knezu Ypsilantiju odvzame patent ruskega generala.“

„To je zopet vaše delo, svetlost!“ se zajezi Capodistrija.

„V zaslugo bi si štel, da bi bilo,“ odgovori Metternich, „a verujte mi, da s carjem Aleksandrom o tem niti besedice še nisem govoril. Tudi je šele ravnokar došel kurir, ki je prinesel vest o smrti gosudarja.“

„In kakega kandidata bode te podpirali, vaša svetlost?“ vpraša Capodistrija.

„Po mislih mojega prevzvišenega suverena je Callimachi edini, ki more priti v poštev.“

„In zakaj ne knez Ypsilanti?“

„Ali naj govorim odkritosrčno, ekscelenca? Zategadelj ne, ker je Grk in revolucionar!“

Zopet je odhitel, da pozdravi prišleca, in zopet je grškemu grofu nekaj siknilo izmed zob.

(Dalje prihodnjič.)

Ej, to je šumelo . . .

Ej, to je šumelo, bučalo nocoj,
vse vihre polnočne so vstale. —
Zakrilo s temo se je modro nebo,
v trepetu so zvezde jokale.

In ko je ponehal vihar, je nebo
odgrnilo spet zagrinjalo —
in bilo je zopet vse svetlo, živo,
miljard se je zvezd zasmejalo. —

Popila so tla blagodejne solze,
sadovi so dvignili glave —
in dihale hvalo so cvetke žive
sestricam v visoke višave.

Tihozor.

